

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. III. In quo specialius exponitur, omnium virtutum humilitatem esse fundamentum, enumeratis præcipuis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

spici, quanquam mira faciat, tamen procul a perfectione abest; est enim virtus sine fundamentum.

CAPVT III.

In quo specialius exponitur, omnium virtutum humilitatem esse fundamentum, enumeratis precipuis.

VTelarius intelligatur, quã vera sit hæc Sanctorũ opinio, humilitatẽ omnium virtutum esse fundamentũ, & quã id in omnibus necessariũ sit, exponemus & id ostendemus enumeratẽ precipuis. Vt à Theologicis incipiamus: ad fidem necessaria est humilitas. Non de infantibus loquor, quibus fides sine actu proprio in baptismo infunditur, sed de adultis, qui iam habent usum rationis. Fides intellectu humilem & resignatum exigit: In captiuitatẽ in obsequium Christi, dicit S. Apost. Paulus, & superbus intellectus impedimento est, quo minus fides recipiatur, ideoq; dicebat Christus Pharisæis: *Quomodo vos potestis credere qui gloriam ab inuicẽ accipitis, & gloriam, quã a solo Deo est, nõ queritis?* Et non solum ad recipiendã, sed & conseruandã fidẽ necessaria est humilitas. Cõmunis est omnium Doctorũ & Sanctorũ doctrina, superbiam omnium hæresẽõn esse principium: nã aliquis tanti facit opinionẽ propriã, vt eã omnium SS. & Ecclesię iudicio anteponat, & ideo in hæreses labitur. Hinc dicit Apostolus: *Hoc autẽ scitote, quod in nouissimis diebus insinabũt tẽpora periculosa, & erũt homines seipso amãtes, rapidi, elati, superbi.* Elationi & superbiam attribũtur errores & hæreses, vt & recte S. Aug. psequitur. Humilitate spes fouetur, humilis. n. necessitatẽ suã sentit, & scit se ex se nihil posse ideoq; maiori cũ affectu ad Deũ cõfugit, & omnẽ spẽ in illo ponit. Charitas & Dei amor humilitate reuiuiscit & inceditur, humilis. n. nouit omnia, quã cũq; habet, à Dei manu prouenire, & q; ipse nõ mereatur, ideoq; multo Dei amore inflamatur & inceditur. *Quid est homo, quia magnificas eũ? aut quid apponit erga eũ cor tuũ?* dicebat S. Iob. Ego

tibi tã malus, tu vero mihi tã bonus; ego conor te offendere quotidie, & tu quotidie mihi gratias impertiri. Hac vna & maxima causa ex multis qua Sãcti vtũtur, vt se incendãt Dei amore; quo. n. magis propria indignitatẽ & miseriam considerabãt, tanto se magis deuinctos inueniebant ad Deum amandum, qui tã humili respexit. *Magnificat anima mea Dominum:* dicebat Angelorum Regina: *quia respexit humilitatem ancille sue.*

Luc. 1. 46.

Ad amorem Proximũ.

Facile videre est, quã necessaria sit humilitas in charitate erga proximos, nihil enim æque solet extinguere & diminuere proximorum charitatẽ quã defectus eius iudicare, & pro imperfectis habere: humilis autem procul hinc abest, proprios nãque defectus animaduertit, & in aliis nihil nisi virtutes considerat, ideoq; omnes bonos autumat, & se solum malum & imperfectum, & indignũ vt inter proximos versetur: hincq; nascitur magna illa æstimatio & amor omnium. Præterea humilem non male habet, quod omnibus postponatur, & alii pluris fiant, & nulla ipsius sit mentio. Vt nec etiam, quod aliis iniungantur maiora negocia, ipsi vero minuta & humilia, nulla inter humiles inuidia est, quã ex superbia nascitur: & propterea si humilitas sit, non erit inuidia nec dissidiũ, nec quid, quod proximi charitatem tepefaciat.

Ad Patientiam.

Mich. 7. 9.

Ex humilitate etiam nascitur patientia tam in hac vita necessaria, humilis enim culpam & peccatum suum agnoscit, ideoq; omnem pœnam se mereri, & nulli ei punitio aduenit, quã culpa sua minorẽ non fateatur, hincque silet, nec queritur, sed potius cum Propheta ait: *Iram Domini portabo quoniam peccaui ei.* Et sicut superbus in omni re queritur, & putat se iniuste plecti, quamuis verum non sit, & non habetur, vt meretur; sic humilis non ostendit, quamuis sine causa ei contingat, nec tale iudicat. In nullo sentit se læsum nec iniuria affectum, sed omnia iudicat sibi iure contigisse, & qualicunque ratione tractetur, credit sibi factum satis, & melius habitum, quam mere-

k 2 batur.

batur. Magnum sane medium est humilitas, ut ad patientiam perveniatur. Hinc sapiens suadens ei, qui vult servire Deo, ut præparet animam suam ad tentationem, & se armet patientia, medium quod adfert dicit esse, ut se humiliet: *Depreme cor tuum & suscipe omne, quod tibi adplicatum fuerit, accipe, & in dolore suscipe.*

Ecclesi. 2. & 4.

Ad Pacem animi.

Matt. 11. 29.

Prov. 31. 10.

Qui hoc ergo fiet? quæ anima me induis, ut non sentiam, vel si sentiam, ut æquo animo feram? In humilitate tua patientiam habe. Ex humilitate etiam nascitur pax, tam ab omnibus expetita, & tam religioso necessaria, ut clare satis Christus noster dicit: *Discite à me, quia mitis sum & humilis corde, & inveniatis requiem animabus vestris.* Humilis esto, & magnam pacem tecum & cum proximo habebis. Sicut inter superbos semper rixæ, contentiones & iurgia sunt, ut dicit Sapiens; sic inter humiles rixæ esse non possunt, nisi sanctæ illæ dissensio, quis humilior sit, & alterum sibi præponat. Qualis fuit illa gratiosa contentio inter S. Paulum & Antonium super panis divisione, dum alterum alter importat armis viger, quia hospes erat, & alter quia senior, nihil intentatum relinquentes ut alterum sibi præferrem. Et hæc sanctæ & bonæ rixæ & contentiones sunt, quæ ut ex vera humilitate nascuntur, sic & non solum fraternæ paci & charitati non aduersantur, sed eandem potius confirmant & conseruant.

Ad tria Religiosi vna. Ad Paupertatem.

Veniamus ad tres illas proprias religioso & essentielles virtutes, ad quas per tria paupertatis, castitatis & obedientiæ vota nos obligamus. Paupertas tantam habet cum humilitate connexionem & affectionem, ut germanæ sorores esse videantur. Hancque per spiritus paupertatem, quam Christus primo loco inter Evangelicas beatitudines posuit, intelligat plerique Sancti humilitatem, alii voluntariam paupertatem, quæ illa est, quam religiosi profitentur. Et necesse est ut paupertas semper comitem habeat humilitatem, vna enim sine alia periculosa est. Etiam habitus vilis & abiectus facile patet vanæ gloriæ & superbiæ spiritum, unde

aliorum contemptus nascitur. Ideoque S. Augustinus valde abiectum vestitum fugiebat, & volebat religiosos suos honeste & decenter vestiri, ut hoc periculum vitaretur. Et ex altera parte necessaria est humilitas, ne velimus valde commode vestiri, ut nihil nobis defit, sed eo contenti simus, eo quod datur, & vilissimo quodam quidem pauperes sumus & paupertatem profitemur.

Ad castitatem necessariam esse humilitatem, docent multa Sanctorum patrum eremi exempla, & eorum, qui turpiter ceciderunt, postquam multos annos in penitentia & vita solitaria trāssegissent, quod inde ortum quod humilitatis esset defectus & præsumptio & infiducia, quæ Deus similibus ruinis & excessibus punire solet. Humilitas tantum est virginalis puritatis & castitatis ornamentum, ut S. Bernardus dicat. *Sine humilitate audeo dicere, nec virginitas Maria Deo placuisset.*

Ad obedientiam veniamus, in qua Pater noster vult, suos è Societate excellere. Manifestum est obedientem esse non posse, qui humilis non fuerit, nec in obedientem esse posse, qui talis fuerit. Humili quidvis imperari potest, non illi, qui non fuerit. Humilis contrarium iudicium non habet, in omnibus cum superiore convenit, tam in opere, quam voluntate & intellectu, nulla ei est cōtradictio nec oppositio. Sic ad orationem, cui religiosi & spirituales hominis vita innititur necessaria est si humilitatem comitem non habeat nullius valoris est: & humilitate comitata oratio caelos penetrat. *Oratio humiliantis se nubes penetrabit, & donec propinquet, non consistit, & non discedet, donec altissimus afficiat.* Sancta & humilis illa Judith oratione suo inclusa, cilicio induta, & cinere recta, humi prostrata dicit & clamat: *Humilium & mansuetorum semper tibi placuerit deprecatio. Respexit in orationem humilium, & non spreuit preces eorum. Ne auertatur humilis factus confusus, sed quod petiit, obtinebit.* Aduerte quam grata Deo fuerit humilis illa Evangelici publici oratio

qui non audebat oculos ad cœlum leuare, nec vicinior altari fieri, sed procul in templi aliquo angulo tundens pectus humili sui cognitione dicebat: *Deus propitius esto mihi peccatori. Dico vobis descendit hic iustificatus in domum suam ab illo.* dicit Christus Seruator noster, & Pharisæus superbus, qui se iustum reputabit, reprobatus & damnatus est. Hoc modo licebat per alia virtutum genera discurrere, & sic si compendium aliquod ad omnes acquirendum petis, & breue aliquod documentum & regulam, vt cito ad perfectionem pertingas: humilis esto.

CAPVT IIII.

De particulari necessitate huius virtutis, iis qui profitentur se promouere & iuuare proximorum salutem.

Quanto magnus es, humilia te in omnibus, & coram Deo inuenies gratiam. Dicit Sapiens. Magnum officium obeunt illi, qui profitentur se animas Deo lucrificare quod ad confusionem nostram nobis dicere licet. Ad sublimem hunc statum Deus nos vocauit; instituti enim nostri est, sanctæ Ecclesiæ in magno & sublimi ministerio seruire (ad quod Deus Apostolos elegit) quod est Euangelium prædicare & Sacramenta administrare: sic vt cum S. Paulo dicere liceat: *Dei nobis ministerium reconciliationis.* Ministerium reconciliationis gratiam & Euangelii prædicationem & Sacramenta nominat, quibus gratia communicatur. *Et posuit in nobis verbum reconciliationis, pro Christo ergo legatione fungimur.* Fecit nos Deus ministros suos, legatos suos, quasi Apostolos suos, vicarii Iesu Christi legatos, Spiritus sancti linguas & instrumenta: *Tanquam Deo exhortante per nos.* Placant Deo per nos animabus loqui, carnis his linguis vult hominum corda Deus mouere. Ob duas ergo causas ma-

gis nobis necessaria humilitas: prior est, quod quanto sublimius est institutum & vocatio nostra, tanto maius nobis imminet periculum, & maior cum superbia & vanitate pugna. Altissimi montes docet S. Hieronymus, maioribus ventis quatiuntur. Maximis officiis fungimur, & ideo omnium in nos oculi conuersi, & magni ab omnibus pendimur, & sancti habemur, & quasi Apostoli in mundo, & totum nostrum commercium sanctitas, & quod sanctos reddemus, quibuscum agimus. Alto sane humilitatis fundamento opus est, vt tantum ædificium non corruat, magna fortitudine & virtutum pondere, vt honorum hoc onus & inde dependentes occasiones portehatur: difficile est per honores ire, vt nihil cordi adhæreat. Non omnibus tantum robur, vt ad alta caput leuent. Quot euauerunt, & ex loco alto, in quo erat ceciderunt, eo quod fundamento humilitatis hoc carerent. Quot videbantur vt aquilæ per virtutum exercitia in altum tendere, qui superbia vespertilionis facti sunt. Miracula faciebat Monachus ille, de quo in vita SS. Pachomii & Palæmonis legitur, super prunas ambulabat sine læsione. Sed ob hoc ipsum superbiuit, & alios speuit, & dese dicebat: Sanctus hic est, qui super prunas sine læsione ambulat: quis vestrum tale quid facit? Arguebat illum S. Palæmon, quod videret superbiam esse, & ad vltimum cecidit, & misere periit. Talium exemplorum plena est S. Scriptura & sanctorum historia.

Hincque particulariter nobis necesse, hac in virtute fundatos esse, si enim id non fiat, magno in periculo versamur, ne in vanitatem & superbiam incidamus, & quod omnium maximum, in spiritualem superbiam. S. Bonauentura hoc exponens dicit duo esse superbiæ genera, altera est rerum temporalium, & vocatur carnalis superbia: altera vero rerum spiritualium & dicitur spiritualis, & hæc priore maior & grauius peccatum est; cuius ratio manifesta est: omnis enim superbus (dicit S. Bonauentura, fur est, & fursum

Duas habent causas sese humiliandi. Hieronymus. i. est, periculum, in quo versantur ob muneris dignitatem.

Bonauentura.

